

success story

Жена към върха

ИМЕ Елена Пампурова - Вагнер

ОСНОВНО ЗАНИМАНИЕ РАБОТИ ПО ИНВЕСТИЦИОННИ ПРОЕКТИ, СВЪРЗАНИ С БЪЛГАРИЯ
ДРУГО ОСНОВНО ЗАНИМАНИЕ БИВША ПРОФЕСИОНАЛНА ТЕНИСИСТКА

текст ЛЮБОМИР ТОДОРОВ
фотография ДРАГОМИР УШЕВ, НИКОЛАЙ БОЗАКОВ
груп 30РАН

ЕЛЕНА Е СРЕД МАЛЦИНАТА БЪЛГАРСКИ ТЕНИСИСТКИ ОСВЕН СЕСТРИ МАЛЕЕВИ, КОЯТО Е ПЕЧЕЛИЛА ТИТЛА ОТ ЖЕНСКАТА ТЕННИСАСОЦИАЦИЯ. СЪСТЕЗАТЕЛ от ТОП 100. СЛЕД НИЗ ОТ НЕЩАСТИЯ - СМЪРТТА НА СЪПРУГА Й, ДВЕ КАТАСТРОФИ И ТЕЖКА ОПЕРАЦИЯ ВЯРВА, ЧЕ ВЕЧЕ Е ИЗЛЯЗЛА ОТ КРИЗАТА И ОТНОВО Е НАМЕРИЛА МЪЖ, С КОГОТО СИ ЗАСЛУЖАВА ДА ОСТАРЕЕ ЗАЕДНО И НОВА ПРОФЕСИЯ, КОЯТО ОБАЧЕ НЕ Я ОБСЕБВА. ЖИВОТЪТ Й ПРЕМИНАВА МЕЖДУ ШВЕЙЦАРИЯ, ГЕРМАНИЯ И БЪЛГАРИЯ, НО МАКАР И ВЕЧЕ НАВЛЯЗЛА В ХРИСТОВАТА ВЪЗРАСТ, СПОРТЪТ Я ПРАВИ ПОЧТИ НЕПОДВЛАСТНА НА ВРЕМЕТО. УСПЯХМЕ ДА СЕ ВИДИМ С НЕЯ ПРИ ПОРЕДНОТО Й ПОЯВЯВАНЕ ЗА 2-3 ДНИ В РОДНАТА СОФИЯ ВЪПРЕКИ РАЗЧЕРТАНИЯ Й ДО МИНУТА ГРАФИК ОТ ДЕЛОВИ СРЕЩИ

Представяла си две държави в тениса - България и Германия. Различно ли е чувството, когато си излизала на корта? Била съм горда да играя за България и винаги подчертавам, че съм българка с германски паспорт. Когато имахме мач за Фед къп в чужбина, обаче бяхме като никаква окаяна команда. Нямаше кой да ни осигури анцуз с триколър, еднакви официален костюм, че да си личи че сме отбор. Когато ме включиха в тима на Германия бях удивена как бе създадена цяла машина, която се гриеше за всички детайли в подготовката ни. На мен, Щефи Граф и Анке Хубер ни оставаше да мислим единствено за тенис. Сещам се за една комична случка. Играехме в Манхайм и ми зачислиха персонален болид гард. Исках да си купя ластини за коса, за което трябваше просто да пресека улицата пред хотела и да влязя в магазина. Охранителят тръгна с мен. Аксел беше още жив и бе с мене. Опитах се да обясня на охраната, че няма нищо страшно - просто двамата със съпруга ми отиваме до магазина и се връщаме, но той остана непреклонен. Продавачката се слиса като ме видя с мъжката, на когото от километър личеше какво работи

Кой двубой няма да забравиш? Една загуба от Аранча Санчес на турнира в Хамбург през 1995 г. Все още ме боли и се ядосвам за пропуснатия шанс. Играх страховто, но отстъпих след тайбрек в третия сет. Другият мач, който дори сънувах понякога, е победата ми срещу отбора на Япония през 1999 г. Резултатът в Хамбург бе 2-2, аз спечелих решителната последна среща и Германия се класира за Световната група на Фед къп. Целият стадион стана на крака и ме аплодираха повече от 10 минути. Направихме със сътборничките ни няколко почетни обиколки. На следващия ден всички вестници излезнаха с моя снимка на първите си страници. Нямам да забравя едно заглавие над снимка с победоносния ми жест след последната точка в мача. То гласеше: "Това е юмрукът на Вагнер, не на Бекер", като се правеше аналогия с обичайната жест на Борис Бекер. Изобщо тази победа бе отбелязана като истински национален триумф

Защо само тенисисти с добре познати фамилии - Малееви, Пампулови, Велеви, Бачеви, Станойчеви - успяват в тениса у нас? Не е защото родителите им ги лансират, ако за това намекаш. Просто ние от много малки сме под строг родителско-треньорски контрол на корта. Малките неща правят различната и допринасят за успехите. Примерно майка ми Любка Радкова винаги е следила много строго какво ям преди тренировка, което не може да направи за всички, които играят. Родителите са много по-взискателни и строги към своите деца, отколкото към чуждите

Добре де, защо тогава като тенисистка от световна класа реши да смениш попрището? Донякъде е авантюристично да промениш живота си така драстично. Но аз имам амбицията и огромното желание да успея и на друго място освен корта. Знам, че ако бях останала в тениса самото ми име щеше да е достатъчно, за да ми осигури спокоен

живот, но аз не искам това. Исках да докажа на себе си и на околните, че съм нещо много повече от една тенисистка. Затова се ориентирах към нещо абсолютно ново и неизвестно. Ново, защото до 29-годишна възраст не знаех нищо друго освен тениса: тренировки, състезания, възстановяване, пътувания и т. н. Тогава осъзнах, че има и други неща в живота освен спорта. Може би и малко се поуморих от тенис ритъма. Реших да се погрижа за образоването си. Имах завършена гимназия в София - дипломирах се в тогавашното 19 ЕСПУ, но това естествено не стигаше за нищо. И започнах курсове по мениджъринг, банково дело, инвестиционни фондове, икономика, Forex транзакции и т. н.

Как ти дойде идеята да правиш кариера точно във финансова сфера? Случайно. През 1997 г. почина съпругът ми Аксел, кое то за мене бе огромна психическа травма. Реших да не се предавам. Най-лесното бе да се върна в България и да живея при майка ми. С парите, които бях спечелила от турнири нямаше да имам никакви проблеми. Предпочете обаче да се боря сама в Германия, кое то - повярвай ми - е изключително трудно. Октомври 1999 г. пък претърпях операция на ахилеса в една швейцарска частна клиника. Тези три години бях най-черния период в живота ми. Насъбраха ми се много удари. Та в клиниката се лекувах заедно с доста спортисти и мениджъри. На една вечеря, която си организирахме в опит да поддържаме духа си, ми дадоха идеята да започна курсове в икономическата сфера. Преди това бях получил предложение от Adidas да стана представител за Източна Европа. След операцията беше ясно, че ще пропусна Олимпиадата в Сидни. Замислих се по въпроса за смяна на професията. Малко по-късно получих предложение да стана представител и на Betty Barclay за Балканите

Защо не прие тези предложения? Влечеше ме повече финансова област и мислех, че там ще имам повече възможности за развитие. Реших, че искам да пробия сама и за тази цел трябва да инвестирам първо в собственото си образование, а после и да се усъвършенствам. Искам сама да си изградя им на бизнес дама

С какво се занимаваш точно в момента? За върши курсове и стажувам в различни банкови институции в Германия и Швейцария. Работя и по различни проекти, свързани с България и Източна Европа

Каза че си щура. Катастрофите, които претърпя, не те ли накараха да поулегнеш? Налистна преди 3 години катастрофа си много тежко с BMW-то си. Тогава разбрах, колко е важно да караш кола с много екстри, което освен мощен двигател е и максимално обезопасена. От автомобила остана само купчина ламарина, но на мен ми нямаше нищо, освен леко обгаряне на ръката от газа при отварянето на въздушната възглавница. Жестоко пострадах обаче година преди това - през 2001 г., когато паднах лошо от маунтинбийк в Алпите. След падането съм била около четвърт час в безсъзнание.

После претърпях редица рехабилитации и операция в клиника в Базел - пластики в челюстта, оправяне на лицето ми, което бе дosta пострадало и т. н. Лекарите се оказаха същински маъкосици и резултатът е налице

Кой е сега човекът до тебе? Казва се Кристиян и е швейцарец от италианската част на страната. От почти 3 години сме заедно. Работи в банковия сектор. Имаме много сериозни намерения, но от съверие няма да ги споделя. Запознахме се на един курс чрез общи приятели. Той е моя противоположност. Никога не е бил професионален спортст и не се е занимавал сериозно със спорт, много е спокоен и рационален, докато аз съм експанзивна и шурова. Помага ми много и в образоването и умеет да ме мотивира, когато не ми се учи. Стимулира ме да развивам идеите си и да ги реализирам

Мечтаеш ли за същите успехи, както на корта? Не. Такова пълно обсебване като в тениса няма да допусна. Не бих дала абсолютно всичко, за да направя една нова кариера. Сега на първо място излиза личният ми живот - време е на него да обърна повече внимание. Не искам да съм в световния Топ 100 на мениджърите, застрахователите или инвестиционните посредници, но имам амбиции да съм от много добрите в професията. Аз съм си перфекционистка, но в никакъв случай не забравям, че съществува и друго освен работата - една млада жена, която иска да се радва на живота. Мояте бивши сътборнички и съпернички от корта като Пати Шнидер, Барбара Шет и Анке Хубер и др. така и не успяха да разберат защо изведнъж направих тази промяна в живота си и реших да стана чиновник. Тенисът е интелигентен спорт, но аз имах нужда от по-сериозно интелектуално предизвикателство. Имам претенции, че в главата ми не се гонят единствено тенис топки

С какво ти помага сега спортът? Той ме е научил на дисциплина, на високи изисквания към себе си, на всеотдайност. Не ми е проблем да спазвам режим на ранно лягане и ставане. Сегашният ми работен ден може да се приправи на една тренировка. Издържливостта, която имам от тениса също помага много, когато нещата се закучат и трябва повече време за решаване на дадена задача. Спортът ме е научил да се боря винаги до край. Забелязам, че моите качества се ценят много, защото виждат, че не съм лигла, която отива номера от осем до пет часа, а съм отговорна, изпипав нещата в детайли и не зарявам работата по средата

За теб ясно, а как мислиши ще се развива и България? Също съм оптимистка. Мисля, че нещата тук ще се оправят, но след не по-малко от 10 години. Не трябва да се смята, че приемането на страната в Европейския съюз ще реши проблемите. В Европа трябва яко бачкане, ама много яко. Хората трябва да започнат да свикват да разчитат на себе си, а не на разни връзки, защото се гледа какво можеш, а не чие дете си. В ЕС животът е работа, а не безкраен купон, както мнозина българи мислят*